

## ОКРЕМА ДУМКА

**судді Конституційного Суду України Завгородньої І.М. стосовно Ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 11 квітня 2019 року № 2-уп/2019 про закриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням 48 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 Прикінцевих положень Закону України „Про Державний бюджет України на 2018 рік“**

Велика палата Конституційного Суду України Ухвалою від 11 квітня 2019 року № 2-уп/2019 закрила конституційне провадження у справі за конституційним поданням 48 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 Прикінцевих положень Закону України „Про Державний бюджет України на 2018 рік“ від 7 грудня 2017 року № 2246-VIII на підставі пункту 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Не погоджуючись із закриттям конституційного провадження у цій справі, вважаю за необхідне висловити окрему думку на підставі статті 93 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Конституційний Суд України закрив провадження у справі на підставі пункту 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а саме – втратою чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

На обґрунтування мотивів закриття провадження у справі Конституційний Суд України послався на юридичну позицію, викладену в його Ухвалі від 10 березня 2017 року № 3-уп/2017, відповідно до якої положення закону про Державний бюджет України на певний період, які передбачають бюджетні призначення, втрачають чинність після закінчення бюджетного періоду, крім випадків, визначених Бюджетним кодексом України.

Вважаю, що обґрунтування Ухвали Конституційного Суду України від 11 квітня 2019 року № 2-уп/2019 не враховує положень частини другої

статті 8, пункту 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“, з огляду на таке.

У чинному Законі України „Про Конституційний Суд України“ на відміну від Закону України „Про Конституційний Суд України“ від 16 жовтня 1996 року № 422/96 – ВР, під час дії якої постановлено Ухвалу Конституційного Суду України від 10 березня 2017 року № 3-уп/2017, передбачено, що Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України чинних актів (їх окремих положень) (частина перша статті 8), а також з метою захисту та відновлення прав особи – щодо відповідності Конституції України (конституційності) акта (його окремих положень), який втратив чинність, але продовжує застосовуватися до правовідносин, що виникли під час його чинності (частина друга статті 8).

Отже, Закон України „Про Державний бюджет України на 2018 рік“ втратив чинність у зв'язку із вичерпанням його дії, але продовжує застосовуватися до правовідносин, що виникли під час його чинності.

Прикладом цього є застосування судами прожиткового мінімуму для працездатних осіб під час вирішення спорів щодо накладення певних видів стягнень чи розрахунку судового збору тощо, у котрих підлягає застосуванню закон про Державний бюджет України за попередній період.

Варто зауважити, що Конституційний Суд України уже здійснював конституційний контроль законів про Державний бюджет України. Наприклад:

– Рішенням від 3 жовтня 2001 року № 12-рп/2001 було визнано такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) положення статті 32 Закону України „Про Державний бюджет України на 2000 рік“ та статті 25 Закону України „Про Державний бюджет України на 2001 рік“;

– Рішенням від 20 березня 2002 року № 5-рп/2002 визнано такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення статті 58 Закону України „Про Державний бюджет України на 2001 рік“ щодо зупинення дії положень законодавчих актів України в частині надання пільг, компенсацій і гарантій, які фінансуються з бюджетів усіх рівнів, та положення статті 60 цього

Закону в частині зупинення дії окремих положень Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“, визначених статтею 24 Закону України „Про Державний бюджет України на 1999 рік“;

– Рішенням від 17 березня 2004 року № 7-рп/2004 визнано такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення частин третьої, четвертої статті 59 Закону України „Про Державний бюджет України на 2003 рік“.

Певні положення пункту 5 Перехідних положень Закону України „Про Державний бюджет України на 2018 рік“ були повторно імплементовані у Закон України „Про Державний бюджет України на 2019 рік“. На мою думку, вказаний підхід до реалізації механізму регулювання правовідносин, у поєднанні із юридичною позицією Конституційного Суду України, викладеною ним в Ухвалі № 2-уп/2019 від 11 квітня 2019 року, мають наслідком обмеження конституційного контролю щодо ухвалених на певний строк актів (їх окремих положень), що не узгоджується з положенням частини другої статті 8 Закону України „Про Конституційний Суд України“.



Суддя  
Конституційного Суду України

**І. М. ЗАВГОРОДНЯ**